ANUL 61
Seria II-a
Nr. 570
Miercuri
26 noiembrie 1958
8 pagini — 15 bani

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Faima activității artistice a căminului cultural din Răcăciuni a trecut de mult hotarele regiunii Bacău. Și în cadrul Festivalului bienal de teatru „I. L. Caragiale" artiștii amatori din Răcăciuni au obținut rezultate remarcabile.

In foto: *tinere artiste amatoare din Răcăciuni interpretînd o scenă din piesa „Sărbătoarea recoltei".*

(Foto: M. IVANCIU)

Intîlnire plăcută

O veche zicală romînească afirmă că „romînul e născut poet", iar eu mi-aș permite să adaug: și actor. O spun aceasta deoarece cu fiecare an mișcarea artistică de amatori cuprinde sute de mii de oameni din rîndul țăranilor muncitori și al oamenilor muncii de la orașe, ilustrînd nivelul lor artistic ridicat cît și fondul bogat de energii spirituale, ce-și trage seva din tradițiile folclorice ale poporului nostru. M-am convins și mai mult de aceasta cu ocazia participării la una dintre fazele interregionale ale Festivalului bienal de teatru „I. L. Caragiale", de la Bacău, unde am avut cinstea să fac parte din juriu.

S-au perindat zeci de echipe care au dovedit, față de anii trecuți, superioritatea lor artistică, repertoriul îndreptat spre tematica vieții actuale a țărănimii și mai ales s-a desprins marele interes al publicului care a umplut sala cele două zile cît a ținut vizionarea echipelor.

Dintre echipele pe care le-am văzut jucînd pe scena Teatrului de Stat din Bacău, am relevat jocul actorilor din comuna Izvor cu piesa „Bucuroși de oaspeți" și jocul echipelor caselor de cultură din Tg. Ocna și Fălticeni cu „Fata tatei cea frumoasă" și „Nemaipomenita furtună". De asemenea, arta păpușarilor a dovedit că ea a pătruns și la sate, pe urmele deschise de bătrînul Vasilache și succesele mînuitorilor în cadrul fazei interregionale au fost deosebite. La fel s-a constatat un progres în arta interpretativă a recitatorilor, singura lipsă rămînînd slaba pregătire a unor cititori artistici. Desigur că este prematur să putem indica cîștigătorii, dar zilele cînd bilanțul acestui festival va aduce pe scena din capitala țării pe cei mai buni dintre cei buni, nu mai sînt departe. Vor rămîne mulți însă în comunele și orașele lor. Dar acest lucru nu înseamnă că aceștia n-au muncit, sau că nu au fost pregătiți. Munca lor modestă contribuie mereu la sădirea unor îndemnuri deosebit de mobilizatoare în opera de construire a socialismului la sate și în perioadele concursurilor ei și-au ridicat măiestria de interpretare, și-au lărgit cunoștințele în artă și cultură generală, au devenit mai buni activiști în lumea satului.

Nu pot încheia aceste rînduri fără să nu menționez ajutorul dat de către actorii profesioniști ai diferitelor teatre de stat, cît și de atîți regizori din satele patriei noastre, care au îndrumat spre făgașul succesului aceste echipe.

Iar eu, ca vechi slujitor al scenei, transmit salutul meu tuturor celor ce s-au ostenit în cadrul acestui festival, urîndu-le ca mereu să țină aprinsă flacăra vie a artei.

COSTACHE ANTONIU
Artist al poporului

În preajma noului an de învățămînt agrozootehnic

Lucrările Consfătuirii de la Constanța au subliniat că însușirea și aplicarea în producție de către țăranii muncitori a realizărilor științei și experienței înaintate, trebuie să stea în centrul preocupărilor inginerilor, tehnicienilor și a întregului aparat de stat care destășoară muncă culturală la sate.

Iată-ne în preajma zilelor cînd va începe din nou învățămîntul agrozootehnic de masă. Cît de populară a devenit această formă de învățămînt la sate o dovedește numărul tot mai mare al celor care au frecventat cursurile învățămîntului agrozootehnic în ultimii ani. Bunăoară, dacă în anul școlar 1951/52 au urmat cursurile circa 89.000 de țărani muncitori, în anul școlar 1957/58 au participat la diferite forme de învățămînt aproape 400.000 de cursanți. Numai pe lîngă căminele culturale au activat anul trecut 4155 de cercuri agrozootehnice, care au cuprins peste 176.450 de cursanți. Trebuie amintite, de asemenea, cele 700 de cercuri pentru creșterea păsărilor, viermilor de mătase, de legumicultură, la care au participat mii de femei de la sate și care au contribuit în măsură însemnată la sporirea producției acestor sectoare. Învățămîntul agrozootehnic de masă s-a dovedit a fi un mijloc deosebit de însemnat în ridicarea nivelului de cunoștințe al țărănimii muncitoare. În nenumărate sate de pe întinsul țării sînt astăzi frunțași ai recoltelor bogate ca de pildă: Dumitru Dumitru și Tudor Constantin din comuna Domnești, regiunea București, Iordache Cazacu din Cornești, Ion Olteanu din Ziduri, Ion Ghiță din Glodeanu-Silișteа, regiunea Ploești și mulți alții.

În cei șapte ani de activitate pe tărîmul răspîndirii cunoștințelor agricole la sate, mii de activiști din aparatul de partid și de stat, ingineri și tehnicieni, profesori și învățători, care au activat ca lectori în diferite forme de învățămînt agricol de masă, au adus o contribuție prețioasă la îmbunătățirea simțitoare a acestui învățămînt. O măsură care s-a dovedit deosebit de eficace a fost stabilirea de către lectori a temelor de lecții, cu participarea și consultarea cursanților. În felul acesta s-au înlăturat subiectele generale și lecțiile șablon, programîndu-se expuneri legate de specificul locului. De un mare folos s-a dovedit a fi folosirea pe scară mai largă a specialiștilor din agricultură. Au fost editate o serie de manuale. Astfel, pentru prima oară, s-au tipărit tematici de lecții pentru lectori, manuale pentru lucrări practice în agricultură și zootehnie, manuale de creșterea păsărilor și a viermilor de mătase, pentru cercurile profesionale ale femeilor.

La Consfătuirea de la Constanța, sau cu ocazia diferitelor consfătuiri și schimburi de experiență care au avut loc, frunțașii recoltelor bogate au arătat că învățămîntul agrozootehnic le a fost un ajutor prețios. Ca urmare a însușirii cunoștințelor predate la cursurile agrozootehnice numeroși țărani muncitori au trecut la aplicarea în producție a celor mai înaintate metode agrotehnice în scopul sporirii producției agricole. De pildă, în raionul Lugoj, aplicarea îngrășămintelor chimice s-a extins de la două vagoane pe raion în anul 1954, la 14 vagoane în 1957-58. S-au însămînțat peste 5.000 de hectare cu porumb dublu hibrid; s-au organizat 12 loturi de hibridare la porumb; s-au însămînțat 200 de hectare cu floarea soarelui soiul Wniimk. Suprafața de legume a crescut la 300 de hectare și s-au plantat peste 30.000 de pomi fructiferi. În raionul Huși s-au plantat 79 hectare cu cartofi iarovizați, față de 40 hectare planificate; s-au însămînțat 7.214 hec-

O. SĂBĂU
directorul Direcției de Propagandă și Presă din Ministerul Agriculturii și Silviculturii

(Continuare în pag. a 2-a)

ÎN ACEST NUMĂR:

- **Lazăr de la Rusca (pag. 2)**
- **Un izvor însemnat de venituri (pag. 3)**
- **Povestire — Confruntarea (pag. 4-5)**
- **Concursul „Albinei" (pag. 4-5)**
- **Marea sărbătoare a poporului albanez (pag. 6)**
- **S.U.A. împiedică colaborarea în folosirea pașnică a spațiului cosmic (pag. 7)**

Scenă din piesa „Tîrgul inimilor" de Tiberiu Vornic, interpretată de căminul cultural din comuna Tomeşti, regiunea Iaşi.

Echipa colectiviştilor

O dimineaţă ceţoasă şi friguroasă de toamnă. Dorinţa de a cunoaşte floarea artiştilor amatori din regiunile Bucureşti, Constanţa, Piteşti şi Craiova i-a făcut pe craioveni să pornească în această dimineaţă spre sala Teatrului Naţional, unde se desfăşoară una dintre fazele interregionale ale Festivalului bienal de teatru „I. L. Caragiale". Iată-i în sală, aşteptînd bătăile bătrînului gong al teatrului şi apariţia pe scenă a artiştilor amatori.

Cortina se ridică. Prima echipă care se prezintă în concurs este cea a căminului cultural din comuna Cumpăna, raionul Negru Vodă, regiunea Constanţa. Este interpretată piesa „Vînători de doi iepuri" de Tiberiu Vornic, piesă care militează pentru întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor agricole colective.

Gheorghe, eroul piesei, îndemnat de nevastă-sa Anicuţa şi de un chiabur care îi e naş, umblă cu tot felul de negustorii, afaceri, uitînd de sarcina sa, aceea de a munci cum se cuvine în colectivă. Oamenii cinstiţi din colectivă reuşesc prin lupta lor unită să-l readucă în mijlocul lor.

Spectatorii aplaudă îndelung pe artistul amator Vodiţă Dumitru (socotitorul din piesă) care izbuteşte, printr-o mimică expresivă să dea viaţă personajului. La aceste aplauze, o femeie, care stătea pitulată în culise, zîmbeşte fericită. Este învăţătoarea Elena Munteanu, instructoarea echipei de teatru. Datorită eforturilor ei, vrednicul colectivist a devenit şi un bun artist amator. Asemeni lui, şi alţi colectivişti păşesc azi pe scenă. Gheorghe Drăguţ interpretează rolul chiaburului. Oare s-a gîndit el vreodată în trecut, pe cînd argăţea pe moşia lui Constantin Alimănescu sau la chiaburul Zainea Ichim, că o să joace într-un rol care să scoată la iveală toată şiretenia şi exploatarea chiaburească ce a simţit-o din greu chiar pe pielea lui?

Şi interpretarea lui Drăguţ este răsplătită cu aplauze. Seri şi nopţi lungi de-a rîndul a muncit inimoasa instructoare cu artiştii amatori din rîndul colectiviştilor din Cumpăna, pînă ce au reuşit să pună în scenă atît piesa cu care s-au prezentat la diferitele faze ale festivalului bienal „I. L. Caragiale", cît şi alte piese de actualitate, cunoscute azi de colectiviştii din satele raionului Negru Vodă. De cîte ori colectiviştii nu au venit la repetiţii obosiţi după o zi de muncă. Dar toate se uită. Principal e că echipa de teatru, formată din cei mai destoinici colectivişti, a reuşit să treacă cu succes prin diferite faze ale festivalului bienal de teatru, ajungînd pînă la faza interregională.

Cortina s-a lăsat peste finalul piesei. Instructoarea Elena Munteanu strînge pe rînd mîna „elevilor" săi. Este şi ea felicitată. Cineva din juriu o întreabă despre proiectele de viitor. „Festivalul bienal de teatru „I. L. Caragiale" — răspunde ea — a însemnat pentru mulţi dintre noi un prilej de a întări şi mai mult activitatea. Acum cînd ne întoarcem în comuna noastră ştiu că sătenii ne vor întreba: Ce piese noi mai pregătim? Nu vreau să-i lăsăm fără răspuns. Ne gîndim să punem în scenă piesa într-un act „Paznicul stelelor", a scriitorului Tiberiu Vornic, în care autorul tratează problema consolidării economico-organizatorică a gospodăriilor colective, temă ce ne preocupă în mod deosebit".

Echipa de teatru din Cumpăna a dovedit că înţelege să fie alături de toţi colectiviştii în efortul comun pentru întărirea continuă a gospodăriei, a satului.

MARIA STANCU

Recitatorul Alex. Huţan de la Casa naţională de cultură din Piatra Neamţ.

CARŢI NOI

V. I. LENIN: Opere, vol. 37. Scrisori către familie 1893—1922. Ed. politică.
716 pag. — 7,50 lei.

S. K. GHIL: Şase ani cu Lenin (Şoferul lui Lenin povesteşte) — Cartea Rusă.
124 pag.+16 ilustraţii în afara textului — 3,35 lei.

KWAME NKRUMAH: Autobiografie — Mesaj din Ghana — Ed. politică.
368 pag. — 9,60 lei.

LIVIU FLODA şi alţii, MARIOARA G. MARINESCU, A. RADOVICI: Gh. Marinescu — Istoria unei vieţi închinate muncii, ştiinţei, progresului. — Prefaţă de acad. prof. dr. C. I. Parhon — Colecţia „Oameni de seamă".— Ed tineretului.
480 pag.+16 pag. cu ilustraţii în afara textului — 9,80 lei broşat; 14,30 lei cartonat.

Lazăr de la Rusca

De bună seamă, ploaia şi vîntul, bat şi-acuma
pe gropniţa din Rusca-.. Pe Padeş cade bruma,
şi maică-ta mai plînge şi astăzi peste groapă
şi mie, cîte-odată vreo lacrimă îmi scapă
gîndindu-mă la tine-.. Dar jalea mi-i degeaba:
tu eşti prin ţară veşnic cu cîntul şi cu treaba.

(DAN DEŞLIU)

In căsuţa de bîrne din Rusca Teregovei trăiau patru suflete: Lazăr şi Călina Cernescu cu fiica lor Maria şi bătrîna Iconia, mama lui Lazăr. Erau oameni nevoiaşi şi aşa se ştiau dintotdeauna. Lazăr fusese slugă la bogătanii din sat, ciobănindu-le oile şi nu se alesese cu nimic. Apoi muncise zile şi nopţi întregi la trasul butucilor, dar simbria era nendestulătoare. Pămînt n-aveau. O singură fîşie de fîneaţă era toată bogăţia lor şi aceea, aruncată sus, pe coasta Tarcăului.

Uneori Lazăr Cernescu îşi ostoia nevoile şi jalea cîntînd din vioară şi melodiile se furişau în sufletul oamenilor cînd tînguitoare, ca amarul trecutului, cînd sprintare ca aşteptările viitorului. Şi anii treceau. Intr-o zi Lazăr Cernescu a cunoscut cuvîntul partidului şi în mintea lui s-a făcut lumină, iar în sufletul lui a pătruns nădejdea. A înţeles că ţăranii vor putea să trăiască mai bine numai unindu-şi ogoarele, culegînd astfel roadele bunei stări la care visaseră de veacuri. Şi a pornit Lazăr Cernescu să cutreiere satele din jur, iar vorbele lui erau aidoma seminţei bune căzute în pămîntul mustind de dorul după belşug. Oamenii voiau să se scuture de sărăcie iar comunistul Lazăr Cernescu care cunoscuse şi amarul ciobanilor, şi sărăcia pădurarilor, ştia să le desluşească îndemnul partidului, să le vorbească pe glasul inimii lor. Dar chiaburilor nu le convenea munca nouă a acestor oameni care începeau să deschidă ochii sărăcimii, îndrumîndu-i pe calea cea nouă a colectivizării. Cînd şi-au dat seama că vorbele lui Lazăr Cernescu prindeau rod în sufletul oamenilor, au plănuit să-l răpună.

Acum zece ani, în noiembrie 1948, pe o potecă de munte, o mînă de nevrednici l-au pîndit pe Cernescu şi l-au ucis. Ca nişte fiare au năvălit peste el şi i-au scos ochii, i-au sfîrtecat trupul şi l-au aruncat într-o peşteră mucedă. Au crezut că vor omorî privirile care tînjeau spre lumină, că vor înăbuşi inimile ce începuseră să bată în ritmul viitorului, că vor arunca în întuneric viaţa nouă.

S-au înşelat.

Lazăr Cernescu a rămas viu în amintirea tuturor. Ciobanii, pădurarii din raionul lui Lazăr Cernescu — Sînnicolau — au păşit cu toţii pe drumul cooperativizării. Ei şi-l amintesc pe Lazăr de la Rusca cu fiecare nouă colectivă, cu fiecare întovărăşire ce o întemeiază

L. ŞAPLAN

In atenţia directorilor de căminе culturale şi a responsabililor colectivelor de conferenţiari

PLAN DE CONFERINŢE

DECEMBRIE:

1. Ilie Pintilie, erou al clasei muncitoare.

- 40 de ani de la luptele muncitorilor din Piaţa Teatrului Naţional (13 decembrie 1918).
- Intărirea economico-organizatorică a G.A.C. factor important în creşterea bunei stări a colectiviştilor.
- Să ne producem singuri răsadurile de legume (M.A.S.).
- Realizările omului pentru cunoaşterea spaţiului interplanetar.
- 30 decembrie 1947 — 30 decembrie 1958. (Proclamarea R.P.R.).
- Situaţia internaţională.

Festivalul filmului la sate

In perioada cuprinsă între 15 decembrie 1958 şi 31 martie 1959 va avea loc Festivalul filmului la sate care va marca bilanţul a zece ani de activitate a cinematografiei la sate.

De la cele 75 de unităţi săteşti şi 50 de caravane cinematografice existente în anul 1948 astăzi funcţionează permanent 1.100 de unităţi săteşti cu bandă îngustă, 118 pe bandă normală şi 115 caravane cinematografice care numai anul acesta au fost vizitate de 27.000.000 de spectatori.

Pe perioada festivalului se vor prezenta 60 de filme artistice, dintre care 25 vor fi premiere la sate. Spicuim dintre ele: filmele româneşti „Bijuterii de familie", „Ciulinii Bărăganului", producţiile sovietice „Pe Donul liniştit", „Zboară cocorii", „Cei trei din pădure", s-au filmul chinez „Spioana din Hongkong" etc. De asemenea, vor putea fi vizionate jurnale agricole şi o serie de filme documentare.

(Urmare din pag. 1)

In preajma noului an de ÎNVĂŢĂMÂNT AGROZOOTEHNIC

tare de porumb hibrid şi 1.190 hectare cu floarea soarelui soiul Wniimk.

In sprijinul lectorilor, cursanţilor şi organelor care răspund de buna desfăşurare a învăţămîntului, Ministerul Agriculturii şi Silviculturii a elaborat un regulament de organizare şi funcţionare a învăţămîntului agrozootehnic de masă, care s-a difuzat pe teren împreună cu noile manuale apărute: „Cultura plantelor de cîmp", „Lecţii agrotehnice", „Cultura viţei de vie şi vinificaţia", „Cultura legumelor", „Cultura pomilor şi arbuştilor fructiferi", „Creşterea animalelor" şi „Lecţii pentru mecanizatorii din G.A.S. şi S.M.T.".

In perioada aceasta este necesar să se desfăşoare o largă muncă de popularizare a învăţămîntului agrozootehnic pentru cuprinderea unui număr şi mai mare de ţărani muncitori la aceste cursuri. Să fie atraşi în mod special tineri, femei şi fruntaşi ai recoltelor bogate. Trebuie să depunem toate eforturile ca acest învăţămînt să cuprindă mase cît mai largi ale oamenilor muncii de pe ogoare. Nici un colectivist, ţăran muncitor întovărăşit sau individual, să nu rămînă în afara unei forme de învăţămînt agrozootehnic. Conducerile gospodăriilor agricole de stat, ale staţiunilor de maşini şi tractoare, gospodăriilor agricole colective, preşedinţii sfaturilor populare, directorii căminelor culturale şi mai ales secţiile agricole şi secţiile de învăţămînt şi cultură de la raioane, trebuie să se îngrijească ca în planurile de învăţămînt să fie cuprinsă dezbaterea problemelor pe care le ridică procesul de producţie în condiţiile de climă şi sol ale localităţilor respective. De asemenea, planurile de învăţămînt trebuie să cuprindă problemele transformării socialiste a agriculturii îmbinate cu cele de tehnică agricolă.

Ţărănimea muncitoare aşteaptă cu interes deosebit începerea noului an de învăţămînt agricol de masă, care îi va ajuta să cunoască căile prin care poate obţine recolte sporite şi îşi poate făuri o viaţă îmbelşugată.

Organele care răspund de organizarea învăţămîntului agrozootehnic de masă trebuie să ţină seama de dragostea pentru învăţătură şi să dea o atenţie deosebită asigurării bazei materiale pentru buna desfăşurare a activităţii. O atenţie deosebită trebuie acordată alegerii lectorilor, din rîndul cadrelor celor mai competenţi şi cu dragoste de muncă. Să fie folosiţi ca lectori toţi inginerii, tehnicienii şi profesorii de specialitate. In cazul cînd cadrele tehnice sînt insuficiente se impune să fie chemaţi ca lectori învăţători şi profesori de ştiinţe naturale de la şcolile elementare.

Este necesar ca secţiile agricole raionale în colaborare cu secţiile de învăţămînt şi cultură să organizeze instruirea tuturor lectorilor pentru însuşirea celor mai bune metode de muncă.

Pentru realizările deosebite în aprovizionarea țăranilor muncitori, precum și pentru succesele obținute la achiziții și contractări, cooperativa de consum din comuna Dragoș Vodă, raionul Călărași, a primit steagul de fruntașă pe țară. In fotografie: *un aspect de la unul din magazinele cooperativei.*

UN IZVOR *însemnat* DE VENITURI

Ca urmare a sprijinului și stimulentelor materiale acordate de stat, în ultimii ani s-au obținut rezultate însemnate în domeniul creșterii și îngrășării de animale. Gospodăriile agricole colective, cooperativele agricole de producție cu rentă, întovărășirile agricole, producătorii cu gospodării individuale, livrează statului la prețuri avantajoase, tot mai multe animale pentru tăiere.

Pentru a încuraja creșterea și îngrășarea de animale, statul acordă prețuri bune la achiziții, iar pentru contractări acordă în plus o serie de avantaje producătorilor. In prezent, forma cea mai avantajoasă pentru orice categorie de producători o constituie livrarea pe bază de contract.

Astfel, pe lîngă sporurile acordate în bani față de prețul de achiziții, producătorii individuali beneficiază de reduceri de cotă, de dreptul de a cumpăra mărfuri din comerțul de întîmpinare etc

Multe gospodării agricole colective, cooperative agricole de producție și întovărășiri, precum și producătorii cu gospodărie individuală, încheind contracte de livrare de animale cu statul, datorită avantajelor acordate și-au mărit veniturile gospodăriilor. In regiunea Oradea, în anul 1958, gospodăriile agricole colective au încheiat contracte cu statul pentru livrarea a 3412 bovine din care 2.522 au fost contractate pe termen lung și 11.691 porcine din care 10.120 pe termen lung. Numai gospodăria agricolă colectivă „Viața Nouă" din comuna Sintana, raionul Chișineu-Criș, a încheiat pentru anul 1958 contracte pentru 200 porci și 80 bovine.

Milioane de producători preferă, pe bună dreptate, ca în loc să se deplaseze cu animalele la diferite tîrguri în căutarea unor prețuri mai mari, pe care de cele mai multe ori nu le obțin, să contracteze animalele cu statul, care le asigură un preț bun și alte avantaje însemnate.

După Consfătuirea de la Constanța din luna aprilie 1958, în toate regiunile țării, gospodăriile agricole colective și cooperativele agricole de producție și-au îndreptat și mai mult atenția spre dezvoltarea producției zootehnice. Ele au avut în vedere pe lîngă grija de a-și mări avutul și pe acea de a livra orașelor, pe bază de achiziții și contractări, cît mai multă carne și alte produse animale.

In regiunea Timișoara gospodăriile agricole colective au încheiat contracte pentru livrarea pe anii 1958-1960, a 1.738 bovine și 51.392 porci. Numai gospodăria agricolă colectivă „Lenauheim", una din cele mai mari gospodării din regiune, a încheiat contracte pentru livrarea a 23 bovine și 2.500 porcine (din care 500 în anul 1958).

Tot mai multe gospodării agricole colective, cooperative agricole de producție și întovărășiri, văd în creșterea și îngrășarea de animale și livrarea lor la stat, pe bază de contract, un principal izvor de venituri. De asemenea, tot mai mulți producători cu gospodărie individuală își dau seama că contractînd animalele cu statul obțin venituri sigure în orice împrejurare. In regiunea Suceava, producătorii cu gospodărie individuală au încheiat în acest an contracte cu statul pentru îngrășarea a 57.569 de porci.

Statul sprijină dezvoltarea sectorului zootehnic la gospodăriile agricole colective, cooperativele agricole de producție, întovărășiri și prin alte forme. Astfel, gospodăriile agricole colective și cooperativele agricole de producție pot primi, în condiții avantajoase, tineret bovin, apt pentru reproducție și creștere (juncani, junci) în schimbul animalelor bătrîne sau bune pentru tăiere. Acest schimb se poate face imediat sau în termen de șase luni.

Gospodăriile agricole colective, cooperativele agricole de producție, întovărășirile și producătorii individuali care au folosit aceste forme de schimb cu statul, în special în regiunile București, Cluj, Galați, Pitești, Stalin, Timișoara, Autonomă Maghiară, și-au îmbunătățit rasa animalelor și au obținut venituri însemnate.

Oficiile raionale de achiziții și contractări de animale (O.R.A.C.A.) au sarcina să ajute pe toate căile producătorii de animale să dezvolte producția zootehnică și să contracteze tot mai multe animale cu statul.

Aceasta va contribui la o aprovizionare mereu mai bună a populației de la orașe și totodată la creșterea veniturilor țăranilor muncitori.

IVAN VASILE
director general al Direcției Generale de Achiziții și Contractări de Animale din Ministerul Industriei Bunurilor de Consum

Scrisori din SATE

Intr-un singur an

Zilele trecute s-a împlinit un an de la colectivizarea comunei Făcăeni din raionul Feteești. Printre alte realizări cu care colectiviștii din Făcăeni au întîmpinat această sărbătoare sînt și cele 11 construcții noi din anul acesta. Grajdurile pentru cai și vaci de lapte, saivanele pentru oi, puiernițele pentru păsări, construite de curînd, vor asigura baza pentru dezvoltarea sectorului zootehnic al gospodăriei. Dar mai ales, vor crea condițiile pentru obținerea unor producții mari de carne, lapte, ouă, în perioada de iarnă.

Alături de construcțiile zootehnice, colectiviștii din Făcăeni au înălțat magazii pentru cereale, o remiză de mașini, construcții necesare sectorului viti-pomicol al gospodăriei și altele.

Un fapt ce merită să fie subliniat, este că la ridicarea celor 11 noi acareturi s-au folosit în cea mai mare parte resursele locale ale gospodăriei. Astfel, brigada specială de construcții a executat 25.000 de cărămizi, economisind peste 24.000 de lei. Dacă la aceasta adăugăm transporturile voluntare, folosirea stufului și lemnului existent în gospodărie, economiile la mina de lucru etc. rezultă că totalul economiilor se ridică la peste 83.000 de lei. Folosind acești bani s-ar mai putea construi încă două grajduri mari pentru animale.

Iată încă o dovadă a roadelor muncii unite făcută cu chibzuială și pricepere.

C. FRINCU
corespondent voluntar

TREI *milioane...*

Intr-un grafic nu-i nici prea multă artă și nici poezie. Două linii care cad una peste alta, niște cifre și apoi o dîră groasă cu suișuri sau coborîșuri care îmbină în ea neîncetat noțiunea de timp și muncă. Ce ascunde însă în spatele lui, ce frămînt, ce bucurii și ce luptă, asta e cu totul altceva.

Aici, la cooperativa din Satul Nou-Oradea, există un grafic al deverului. El spune că anul trecut deverul a fost peste trei milioane. Sătenii au cumpărat, adică, marfă într-un an de mai mult de trei milioane de lei. Pentru 1958 nu s-a făcut socoteala, dar se știe că deverul a crescut.

Cu două săptămîni înainte de nunta lui Hofmann cu Eva Nemet, fetele din sat au cumpărat toți ciorapii de nylon de la magazin. Iuliana Sivos, tînără colectivistă, și-a luat tot cu acest prilej pantofi cu toc înalt. Călca cu ei drept și sigur, cu firească mîndrie. De la cooperativă și-au mai luat drumul spre casele sătenilor cinci covoare persane. N-au fost așternute pe lut. Au împodobit case noi. Tot cooperativa a vîndut anul trecut material de construcții pentru case, în valoare de 400.000 lei. S-au vîndut ceasuri de mînă, peste 100 aparate de radio, 200 de biciclete. Se cumpără zilnic pastă de dinți, săpunuri, sticle cu parfum. La parfum un amănunt concludent: sătencele au început să aibă preferințe de buni cunoscători. Să li se aducă parfum Velur și București, fiindcă-s mai fine.

Tot ce am înșirat aici dă la un loc cuvîntul comercial de dever. El are un grafic la sediul cooperativei care arată pe baza simplului act de vînzare cu cîtă sete își apropie săteanul bunurile confortului și civilizației, de care a fost lipsit atîta vreme.

In casele din Satul Nou și-a făcut cuib bogăția.

In Satul Nou nu mai sînt săraci.

Aici am ascultat povestea „pițulei".

Acum cîteva decenii, zeci crăitari făceau o pițulă. În fiecare duminică țăranii aduceau pițula la o așa zisă cooperativă care strîngea bani și-i plătea grămadă baronului. Baronul Simoni le vînduse pămînt pe datorie. Din dragoste și omenie le dăduse? Ași! Își făcuse un calcul drăcesc. Să-i sufoce cu dobînzile, să le ia la soroc pămîntul înapoi, și pe ei să-i ia odată cu pămîntul. Totdeauna a mîncat dobînda sufletul țăranului. Nici a baronului Simoni n-a fost mai miloasă. Dobînzile s-au înnodat și lanțul l-a strîns pe om de gît. Jumătate din sat a fugit, părăsindu-și vetrele cu tot ce bruma aveau. Cei rămași au avut gîndul bun să se unească și să facă o cooperativă de credit. Cooperativa a contractat împrumuturi de la bancă și a plătit baronului datoria. A fost prima unire a satului împotriva lăcomiei boierești. Oamenii au plătit datoria și și-au păstrat libertatea. Cooperativa n-a putut să trăiască fiindcă au săpat-o la rădăcină bancherii din Chișineu-Criș. A rămas numai amintirea întîmplării și cuvîntul „pițulă" cu care oamenii își botezaseră, pe drept cuvînt, „cooperativa".

Am ascultat istoria de la Nemet Mihai, cel mai bătrîn cooperator. Acum e un fel de membru de onoare în consiliu și în fața lumii îi place să se fălească

spunînd că are „acție" (adică parte socială) la cooperativă. Bătrînul poartă trecutul în minte și prezentul în inimă, și ca nimeni altul poate să le alăture și să înțeleagă ce înseamnă cinstea de a fi azi cooperator și cît de mari îi sînt foloasele.

Intovărășitul Ion Galea spunea că mulțumită cooperativei trăiește ca la oraș. Și-a luat palton, material de dună pentru fată și ciorapi de mătase (aici adaugă că nevastă-sa Floarea, cînd era fată, umbla desculță). Mai spune că-n fiecare lucrușor vede mîna muncitorului din fabrică. Îi simte aproape ființa puternică și bună. Că așa este, o dovedește faptul că peste ce a contractat întovărășirea din care face parte, s-a mai înscris și el la contractare cu 200 kile de porumb, 100 de grîu, un porc gras, 30 de pui, 50 de qîște...

— Le duc eu, cu mîna mea. Cînd le predau parcă le-aș pune în brațe muncitorului. Să știe și el cum răspundem la cît bine ne face nouă, celor ce muncim pe ogoare!

V. TOSO

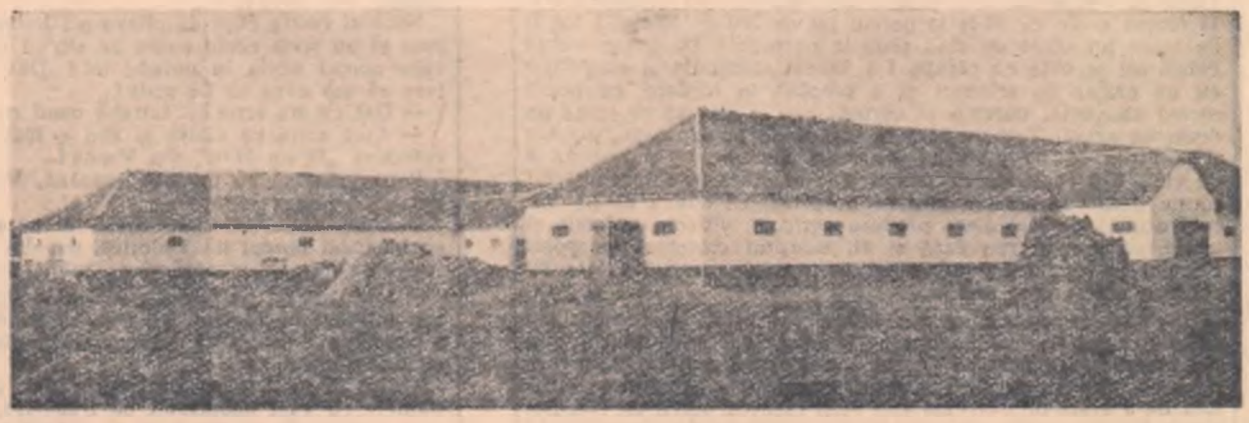

Colectiviștii din Salonta, regiunea Oradea și-au propus ca un obiectiv important dezvoltarea creșterii animalelor. In acest scop ei s-au îngrijit în primul rînd să asigure adăposturile necesare.
In fotografie: *noile construcții zootehnice ale gospodăriei.*

Sărbătoare la Săliște

75 de ani de la înființarea corului

Nu s-a stins bine ecoul cîntecelor care au vestit semicentenarul corului din Poiana și iată că o nouă aniversare vine să dovedească o dată în plus tradițiile bogate ale mișcării artistice de amatori din țara noastră. Corul din Săliște a împlinit 75 de ani de activitate.

In zilele de sîmbătă și duminică, pitoreasca localitate de la poalele munților Cibinului a primit oaspeți de pe întreg cuprinsul patriei. Au venit echipe artistice, coriști și dansatori pentru a cinsti aniversarea bătrînului cor.

Graiul ardelean, împletit cu dialectul molcom al moldovenilor și cu cel aprig al oltenilor au dat Săliștei pentru două zile și două nopți imaginea unei întîlniri festive la care poporul întreg și-a trimis solii. Fete în costume muscelene se plimbau la braț cu băieți în costume sibiene. Maramele, iile și fotele, tot ce are poporul nostru mai măestru și mai pitoresc în port, defilau în Săliște ca la o strălucită paradă a costumelor naționale.

Toate acestea bucurau inimile localnicilor, ale sărbătoriților. Ei erau dispuși să povestească oricui istoria corului lor.

— Și eu mi-s bătrîn, dar corul mă întrece — îmi spunea mai deunăzi profesorul Nicolae Borcea, om la 61 de ani și corist de 43 de ani. — Eu mi-am împletit viața cu cea a corului. Așa că-i cunosc bine istoria. Ascultă :

Era în anul 1883 cînd compozitorul și dirijorul Gheorghe Dima a înființat aici primul cor bărbătesc. Pînă atunci săliștenilor le mersese vestea că-s buni oieri și maiștri cojocari. Din anul acela însă a început să se vorbească și despre priceperea muzicală a celor din Săliște.

Abia după mai bine de 10 ani de la înființare se pun baze mișcării corale din Săliște prin înființarea Reuniuni romîne de cîntări. Scopul „Reuniunii", vorbim de scopul politic, reiese și din acest document. Iată ce scria : „Pe vremurile acelea, între puținele mijloace de educație națională, cîntecul și muzica erau aproape singurele care mijloceau suspinele și dorințele sufletelor și inimilor noastre între acei frați pe care-i despărțeau niște munți foarte înalți, dar totuși prea scunzi pentru ca să poată opri trecerea vaietelor și a suspinelor noastre la aceia cărora le erau adresate". Hotarul comunei nu mai constituia o graniță pentru cîntecele noastre patriotice îndreptate împotriva jugului habsburgic. Corul se deplasează la Sibiu, Miercurea și Rm. Vîlcea, unde obține mereu noi succese.

O filă luminoasă din hronicul „Reuniunii" înscrie prietenia cu alte coruri valoroase din țară. Astfel, în 1905 săliștenii primesc vizita corului „Carmen" din București, condus de Kiriac, iar un an mai tîrziu ei întorc această vizită.

Cultura muzicală a localnicilor, dragostea noastră pentru cînt se vădește și prin punerea în scenă, în anul 1909, a operetei populare „Din vremuri trăite".

Intreaga activitate a corului nostru era închinată, atunci ca și astăzi maselor populare, celor ce muncesc. Astfel, am dat concerte pentru minerii din Petroșani și pentru petroliștii de pe Valea Prahovei.

Dar glasurile noastre — care erau alături de cei obidiți, nu conveneau cîrmuitorilor. Lipsit de sprijin, în pofida unor mari greutăți, corul străbate greu prin noianul anilor.

El înflorește și se afirmă din plin abia în anii regimului democrat-popular. Asta o știe toată țara — își încheie povestirea bătrînul corist.

Noul dirijor învățătorul Aron Bogdan, îndrăgostit de muzică, asemeni fratelui său din Poiana, înalță corul pe o treaptă superioară măiestriei artistice. Corul este invitat la diferite serbări și concursuri unde primește binemeritate laude și premii. Faima celor 120 de coriști, fruntași pe regiune și adesea pe țară, s-a răspîndit de-a lungul și de-a latul patriei noastre.

Cu prilejul sărbătoririi, corul din Săliște, condus de Aron Bogdan, a făcut să răsune din nou în întreaga comună acordurile cîntecelor lui Ion Vidu, Gheorghe Dima, Ciprian Porumbescu... „Frunză verde de gorun", culegere folclorică din Poiana și „Bade ce pămînt te ține", culegere folclorică din Jina, care i-au adus corului din Săliște premiul I la concursul organizat cu prilejul centenarului revoluției de la 1848. „Pe la poarta cui mi-i drag", „Invîrtita", „Murăș, apă mergătoare' și „Hațegana', compuse de Aron Bogdan, după textele coriștilor și după cîntecele mătușii Maria Hulii din Comuna Tilișca, care au adus corului din Săliște victorii deosebite la diferite concursuri, ca premiul I în 1951, premiul III în 1954, laurii „Festivalului regional Gheorghe Dima", organizat în 1957 de sfatul popular al regiunii Stalin și Casa regională de creație populară.

Pentru activitatea sa bogată, corul din Săliște a fost distins cu „Ordinul Muncii".

Astăzi, săliștеanul, așa cum se mîndrește cu munca sa, cu frumusețea portului local, se mîndrește și cu acest cor care a străbătut șapte decenii și jumătate de activitate. Familii întregi activează în marea familie a coriștilor. Una dintre acestea este și cea a lui Ioan și Maria Soră, oameni care în ciuda faptului că au trecut cu mult de jumătate de veac, se mai numără și azi printre coriști. Ioan și Maria Soră, împreună cu Teodora Dumitrescu, Nicolae și Oprea Borcea au fost distinși cu medalia muncii.

Dacă în urmă cu 75 de ani, corul săliștenilor era ca o floare rară în țara noastră, astăzi însă el face parte din bogata grădină a artei populare. Viața culturală a înflorit în toate satele. Acest lucru îl dovedesc și cele 11 ștafete culturale care timp de o lună au străbătut toate comunele raionului Sibiu și care au venit să raporteze la serbările săliștene, rezultatele unui an de activitate.

Pe scena mare din piața comunei au dat frumoase programe artistice brigada de agitație din comuna Săliște, echipa de dansuri populare din comuna Veștem și alte formații care au făcut ca în cele două zile de serbări, Săliște să trăiască cel mai mare eveniment din întreaga sa istorie culturală.

NOE SMIRNOV

Confruntarea

Povestire

Caii lui Neculai Petria se smucesc în hățuri speriați. Autobuzul le-o ia înainte cu iuțeală, săltînd ca o minge peste băltoacele drumului desfundat de ploi. Neculai își trage căruța din nou prin mijlocul șoselei și se uită după mașină : a și ajuns hăt-departe. Omul oftează și încolăcește biciul prin aer, peste urechile ciulite ale murgilor. N-ar fi fost rău să fi mers și el la oraș cu autobuzul, ca toți ceilalți de seama lui. Poate că l-au văzut de la ferestre și-au rîs de el. Las-să rîdă. Parcă el merge azi la expoziția agricolă așa, ca musafir ? Nu. El merge acolo ca să-și ia porcul lui de 280 de kile. Că i-o fi de ajuns lui Ghiță de cînd șade la panoramă. De aceea merge Petria azi la oraș cu căruța. I-a înălțat marginile, a acoperit-o cu un grătar de scînduri și a pregătit în hîrdaie, ca într-o cocină pe roate, porumb și cartofi, ca Ghiță să se simtă pe drum ca acasă. Trebuie să-l ia înapoi de la expoziție, orice-o fi !... Fir-ar să fie gura lui Tudorică Manole, că numai ea e de vină. C-a venit atunci Tudorică la el acasă și a început să-i turuie despre expoziția care se pregătea, că aveau să fie văzute acolo cele mai alese produse agricole, viticole, animale și altele, că n-ar fi rău dacă și el, iscusitul crescător de porci Neculai Petria, ar încuviința să ia parte la expoziția asta cu cel mai arătos porc al său...

De bună seamă că nu s-a înduplecat ușor. La început s-a îndoit : c-o fi, c-o păți... Dar pe urmă a socotit că n-ar trebui să-l mîhnească tocmai pe Tudorică, om care l-a ajutat la nevoie și care-i este și un pic de neam. Și-apoi l-a îmboldit și mîndria de a arăta tuturor cum știe să-și crească porcii el, Neculai Petria, țăran muncitor cu gospodărie individuală din satul Cuteni ! A știut el Tudorică Manole cum să-l atingă la partea slabă.

Expoziția s-a deschis de aproape trei săptămîni, dar Petria nu s-a învrednicit s-o vadă. Parcă de multe ori a fost în viața lui

la oraș ? Cînd au avut ceva de vîndut, s-a dus nevasta, că-i merge gura ca o suveică. Lui Neculai îi e silă să negustorească. să se tocmească, să se cîrîie cu cumpărătorii. Lui îi place să-și vadă de purcei, de casă...

Dar vezi că-n sat sînt o mulțime de oameni care se duc adesea la oraș. Au tot felul de treburi. Acum cîteva zile, alde Stelu tocmai se întorcea de la tîrg și Petria l-a întrebat :

— Ei, ai dat și pe la expoziție ?

— Nu. Dar am trimis-o pe noră-mea. I-am zis să se uite și la porcul tău...

— Păi, de unde să-l cunoască, măi nea Stelule ?...

— Ei na ! — se miră celălalt. I-am spus cum îl cheamă : Ghiță ! Și-așa a dat de Ghiță al tău, cel mai gras porc de la expoziție !...

Neculai simți cum i se umezesc ochii...

— Nu zău... Și ce spunea nora ? Arăta bine Ghiță ?

— Da, măi, nimic de zis. Ghiță al tău e la fel de frumos... Dar tărășenia alta e, mă Neculai...

Petria îl privi nerăbdător. Presimțea un necaz.

— De ce n-au scris, mă, numele tău lîngă Ghiță, că tu l-ai crescut așa mare ?...

Neculai Petria clipi de cîteva ori buimac. Nu putea înțelege : cum să nu scrie acolo negru pe alb că el, Neculai Petria, crescuse porcul acela în ograda lui ? Doar Tudorică îl încredințase că așa avea să fie scris !...

— Dar ce, nu scrie ?... întrebă omul cu greu.

— Cică scrie că Ghiță al tău a fost crescut în gospodăria colectivă „Drum Nou" din Vasna !...

Petria rămase cu privirea țeapănă. Vasna e sat vecin cu al lor...

— Cum, din Vasna ?... întrebă el cu glas tremurat. Că doar eu i-am dat porcul lui Tudorică, om din satul nostru !

— Așa mi-a spus noră-mea... înălță Stelu din umeri.

Și iată-l astăzi pe Neculai Petria în drum spre expoziție. N-a mai întrebat pe nimeni. Voia să se convingă cu ochii lui.

Expoziția agricolă se află chiar în piața mare a tîrgului. A nimerit-o ușor.

Acolo, în fund, e sectorul zootehnic al expoziției. A văzut staulele cu vaci neobișnuit de frumoase, cotețele cu păsări de rasă, stănoagele cu armăsari de prăsilă și, în sfîrșit, porcii...

Într-o cocină curată ca o bucătărie, grohăie Ghiță. Ghiță al lui, mai gras și mai vesel ca niciodată ! Neculai se reazimă de gardul cocinei, își proptește bărbia peste pumnii strînși și

---

începe să urmărea
Deodată, își adu
un pas, e o tăbliță
pe acolo o prives
vadă și el ce-i sc
trînel mai slab la
țăran muncitor dir
așa scrie. Și Ne
roșu de un val cal
tut joc Stelu de c
să-și pună alte în
bulzeală de oamen
Se duce și el într
față. Și ce să vez
unui porc. Dar c
Porc de 420 de k
„Drum Nou" din

" sculptură în lemn de GHEORGHE GHEORGHIȚA, Tg. Neamț.

La șezătoare

— Eu pînă am învățat carte, le-am dat de furcă la învățători — începu să povestească lelea Carolina la șezătoare.

— Sînt bătrînă acum — le spuneam. — Ce mai vreți de la mine? N-o să mă scoateți vreo „firoscoasă". Mi-era și rușine să stau în băncile pruncilor și să mîzgălesc pe tăbliță. S-au ținut scai de mine, da' și eu.

Cîteva bătrîne și-au oprit fusele, ascultînd. Și cu ele s-a întîmplat la fel.

— ...Da' pînă la urmă n-am avut încotro. Lumina-i făcută să biruie bezna.

...Era într-o seară de august. Pămîntul era încins ca o sobă. Îi spusesem lui Cozma, responsabilul de arie, să mă pună și pe mine paznică.

— Cum o să faci de pază la 60 de ani ai dumitale? Ai să adormi!

— Eu pe mulți ca tine i-am adormit, legănați. Să mă pui paznică, m-auzi? Doar acolo-i pîinea oamenilor, muncită un an întreg. De ce n-aș pazi-o și eu? Am luat o furcă de fier și am pornit-o la aria din sus de sat. M-am așezat ca o santinelă lîngă ghereta unde citeau oamenii ziua pînă le venea rîndul la batoză. Atît aveam, o furcă și poruncă să opresc și să legitimez pe oricine ar intra noaptea pe arie. Primul cu care am avut de-aface, a fost chiar nepotu-meu, Ambrozie. L-am oprit cu furca. „Bravo mătușică! Așa pază mai zic și eu" — mi-a spus. „Fii bună acum și lasă-mă să mă scald oleacă în butea cu apă de la motor". S-a dus, iar eu am început să dau încetișor ocol ariei. Deodată am auzit fîșîind ceva pe drum, dinspre partea unde se scălda nepotu-meu, și pac-am și zărit o năluca de mașină. Din butia unde se afla, Ambrozie o început să strige: „Stai! Cine e? Legitimează-i mătușico!"

Am sărit ca o cătană bătrînă cu mîna pe furcă. Musafirii nepoftiți s-au tras iute-napoi din fața furcii, cu care îi amenințam într-una.

— Nu vă mișcați! Cine sînteți?

— Oameni buni, mătușico, — mi-au răspuns în cor femeia și bărbatul care-o însoțea.

— Să vedem legitimația — am adăugat eu, deși îi cunoșteam de-acum că sînt de la raion, că mai veniseră prin sat. Da' consemnu-i consemn.

Bărbatul mi-a întins legitimația lui, zicînd:

— Păstrează-o la dumneata! Eu mai am și altele.

Era un carton îndoit, cu un scris mărunt în rînduleț. N-am înțeles prea mult din el, da' mi-a fost rușine și-am spus:

— E-n regulă.

Femeia a scos și ea din poșetă un carnet și mi l-a întins zîmbind.

— Pe-a mea să mi-o dai, că-mi mai trebuie!

Am cercetat cartonașul și mi-a părut că nu-i lucru curat...

— Te-ai supăra, nu te-ai supăra, dar dumneata nu poți intra pe arie. Asta nu-i bună, i-am zis într-o doară, dîndu-i înapoi cartonașul. Și i-am pus furca în față.

— Ba e în regulă, mătușă — îi tot dădea zor bărbatul și încerca să-mi apuce furca.

— Nu-i lăsa, mătușico! — îmi dădea curaj nepotu-meu, de-acolo din butie! Bărbatul pricepînd de unde îmi vine mie curajul, s-a repezit acolo, în timp ce femeia se uita la mine, nu știu de ce, cu părere de rău. M-am dus și-am bătut clopotul de pe arie să vină cei de la sfat să limpezească lucrurile.

Curînd au și sosit doi deputați și secretarul organizației de partid. I-am auzit salutînd respectos: „Noroc bun și bine ați venit, tovarăși!"

Cînd au aflat ajutoarele mele întîmplarea, să se prăpădească de rîs, nu alta, mai ales după ce i-am dat secretarului și „legitimația" ce mi-o dăduse tovarășul acela de la raion.

— „Dumneaei nu știe carte" — a lămurit lucrurile secretarul nostru și, întorcîndu-se către mine: „Asta nu-i legitimație, lele Carolină, ci te-a cinstit tovarășul Pop de la raion cu un calendar A.D.A.S.. Tovarășa este de la regiune și amîndoi au actele-n regulă"...

Auzind una ca asta mai să mă-nghită pămîntul de rușine, dar mi-am venit în fire, gîndindu-mă că nici lui nepotu-meu nu-i era mai moale. Sărise din butie și fugise în cucuruz. De-acolo se ruga de unul din bărbați să-i aducă hainele. I le-a dus rîzînd, chiar tovarășul de la raion.

Năcazul ăsta m-a-nvățat minte. De-atunci n-am mai ocolit școala și am început să învăț buchile...

Cînd lelea Carolina și-a terminat povestea, doar sfîrîitul fuselor se auzea, golind caierele de pe furci. Femeile vîrstnice își dădeau coate, iar nevestele și fetele făceau haz, mulțumite într-un fel că lor nu li se poate întîmpla niciodată așa ceva.

AL. BĂLĂNESCU
Tg. Lăpuș

PĂMÎNT NATAL

Pămînt natal stropit de sînge,
De lacrimi și sudori, și rouă,
La sînul tău acum ne strînge
Iubirea pentru viața nouă.

Din murmur tainic de baladă
Și din al doinelor suspin
Ți-am împletit un cînt de luptă
Și ți-am croit un nou destin.

Pămînt de pluguri zgîriat
Prin vremuri crîncene și-amare,
Azi ești brăzdat în lung și-n lat
De mîndre șiruri de tractoare.

Acei ce-n vremuri de obidă
Cu-a lor sudoare te-au stropit,
Ți-au devenit stăpîni acuma
Și-n muncă azi s-au înfrățit.

ȘTEFAN BELLU
profesor
comuna Cerneşti,
regiunea Baia Mare

ZI-I LĂUTARE!

Lăsați sumanele pe-o rînă,
Jucați de-olaltă cu feciorii
Și prindeți-vă toți de mînă
În viersul dulce al viorii.

Ia mai zi-i, măi lăutare,
Zi-i, că-i bucurie mare.

Lăsați să curgă gîrlă vinul
Și să pocnească în ulcele
Că am gătat pe veci cu chinul
Și cu amarurile grele.

Ia mai zi-i, măi lăutare.
Zi-i, că-i veselie mare.

Lăsați să ducă vestea vîntul
La toți să spună deopotrivă
Că-mpreunîndu-ne pămîntul
Durarăm astăzi colectivă.

Și tot zi-i lăutare,
Că e sărbătoare!

IULIAN IONAȘ
învățător, comuna Sebeș,
regiunea Hunedoara

o floare

...ăduri bogate,
...toșe de sfinci,
...l-s toate
...rile-adînci.

...mpede seninul este
...ai mari, cutezătoare...
... de soare plouă peste
...ul țării ca o floare.

...e-n prăbușire;
... viitorul —
... fericire,
...i poporul.

...unții cu semețe creste,
...am clarele izvoare
...rte-argint de soare peste
...ul țării ca o floare.

...EORGE DEMETRU PAN

... greoaie ale porcului. ... se uită în jur. Da, la ...ar. Oamenii care trec ...Neculai se apropie să ... citind pentru un bă-...t de Neculai Petria, ...grame". Intr-adevăr, ... se face roșu-vînăt: ... supărare. Să-și fi bă-...ar nu mai are vreme ...va mai încolo, o îm-... observat-o. Ce-o fi? ... coatele. Ajunge în ... s-a adunat în jurul ... pe-o tăbliță: „Ghiță. ...gospodăria colectivă ...e unde-a fost toată

de BECA RIND)

încurcătura: și p-ăsta tot Ghiță-l cheamă. Uite cum de s-a înșelat nora lui Stelu! Neculai Petria parcă abia acum se simte ușurat. Și nu se poate opri să nu admire și el frumusețea de porc. Cum l-or fi crescut atît de mîndru ăi din Vasna? Vine lîngă Ghiță al lui și se așează pe unde nimerește, pe o ladă. ca un om bătrîn și ostenit.

Așa cum stă acum, Neculai pare c-a adormit. Iată însă că începe să prindă înțelesul unor vorbe care se întretaie pe lîngă el. Din cînd în cînd își ridică și cîte o pleoapă ca să-l vadă pe cel care-a vorbit. Sînt tot felul de oameni și toți trec prin fața lui Ghiță și-l prețuiesc. Mai întîi, sînt uimiți de grăsimea lui. Apoi se uită pe tăbliță să afle al cui este. Și rostesc numele lui Petria cum el nu și l-a auzit niciodată rostit.

Iată, în fața lui Ghiță s-au oprit doi oameni în puterea vîrstei. Și-l aude pe unul dintre ei dîndu-și cu părerea:

— Cînd o fi văzut Petria ăsta porcul ălora din Vasna, cred că și-a mușcat mustața de ciudă!...

— Păi se pune el cu colectiva?... rostește al doilea. Alte posibilități, nene Vasile... Uite, porci din ăștia ca al lui Petria, avem destui și-n colectiva noastră. Bașca porcii de peste 300 de kile...

Apoi se perindă alte chipuri, alte glasuri...

— Nu mă crezi!... — zice unul necăjit.

— Bine!... i-o taie primul. Atunci, uite, să-l luăm de martor pe omul ăsta. Și-și lasă repede privirea peste fața nedumerită a lui Neculai Petria. Dar acesta se grăbește să spună:

— Dacă-i vorba de ceartă, nu mă bag!...

— Ce ceartă, omule?... Aici e vorba de... discuție! Că n-avem nimic de-mpărțit...

— Atunci de ce vă-ncontrați?... — se interesează Neculai curios.

— Uite de ce... — o ia mai domol cel cu pricina. Dumneata crezi că la 400 de porci pe care i-am îngrășat noi, am scos un venit de 300 mii de lei, pe cînd cu furajele n-am cheltuit mai mult de 50 de mii de lei?!...

Neculai Petria clipește, cade pe gînduri și pe urmă socoate neîncrezător:

— 400 de porci?!... 50 de mii furajele?!... Uite, asta nu prea îmi pare de crezut... Cum de-ați scos-o atît de ieftin cu furajarea?...

Omul răspunde mulțumit:

— Ei, aici e toată taina!... Fiindcă nu i-am crescut ca

de obicei, ci ne-am unit cinci gospodării colective la un loc și-am rînduit o crescătorie mare de porci în lunca!...

— In lunca?!... se miră Neculai. Și tot el își răspunde:

— Mda... n-ați făcut rău... lunca-i rai pentru porci. acolo lucerna poate crește grasă ca laptele... Și fiind 400 de porci la un loc. nici multe brațe de muncă n-ați irosit...

— Te cred!... exclamă necunoscutul înseninat de înțelegerea lui Petria. Și mai pune la socoteală că nu ne-a lipsit nici sfatul veterinarului, nici al inginerului zootehnician și că nici adăposturile nu ne-au costat mult, că le-am făcut din stuf și răchită!... Uite, frate, omul care se pricepe!...

Și numai ce-l bate voinicește pe umăr pe Neculai Petria. Dar acesta pare dus departe cu gîndurile.

— La ce te gîndești, frate?... Ai început să te-ndoiești și matale?

— Nu — se desmeticește Neculai. Iacă, mă gîndeam și eu așa, că și pe lîngă satul nostru e o baltă mare... o frumusețe pentru așa crescătorie...

— Păi ce mai stai? Spune-le a-lor dumitale și puneți-o în planul colectivei voastre!... îl îmboldește omul și văzînd tăblița de lîngă cocina lui Ghiță adaugă: — Nu aștepta ca Neculai Petria ăsta, individualul, care se chinuie să crească doi-trei purcei, și aceia nu prea grozavi!...

Și cei doi se duc mai departe. Iar Neculai Petria rămîne sprijinit de gardul țarcului.

Da, uite, cîți se apropie de Ghiță al tău și pomenesc despre tine Neculai! Oameni dintr-o sută de sate trec pe aici și parcă fiecare te judecă ce fel de om ești, ce vrei tu pe lume... Dar de ce tresari?... Aha, uite și oamenii din satul tău care-au venit încoace cu autobuzul! I-ai zărit de departe și nu știi ce să faci. E o ceată întreagă. Iar cei mai mulți sînt dintre cei care vor să se strîngă în colectivă. In fruntea lor e Tudorică Manole. Da, chiar el, secretarul de partid. Și toți privesc roadele din expoziție de parc-ar călca pe potecile raiului. Cîte bogății ale pămîntului sînt adunate aici, cîte fapte, cîte sforțări, cîte bucurii și visuri înalte luminează acest belșug? Dar ce faci, Neculai?! A, credeam că dai să fugi rușinat din calea prietenilor tăi. Dar nu, dimpotrivă: acum le faci semne cu mîna, le zîmbești. Sînt suflete din satul tău, oameni alături de care muncești de atîția ani. Iată, te cheamă! Du-te cu ei, Neculai, să vezi tot ce-i de văzut!...

MAREA SĂRBĂTOARE A POPORULUI ALBANEZ

Oştile apusului se retrăgeau neputincioase din faţa celor turceşti care, către mijlocul veacului al XV-lea, căutau să-şi facă drum spre inima continentului. Şi, ceea ce nu izbutiseră să facă armatele apusului, a reuşit o mînă de oameni care îşi apăra eroic pămîntul patriei. Micul dar eroicul popor albanez, condus de legendarul Scanderbeg, s-a ridicat atunci împotriva jugului turcesc şi a înfrînt un timp armatele turceşti, înscriind în istoria Albaniei o pagină glorioasă. Cinci secole de-a rîndul, poporul albanez, alături de celelalte popoare din Balcani, a luptat pentru a-şi cuceri independenţa şi suveranitatea naţională. La 28 noiembrie 1912, Albania şi-a proclamat independenţa naţională. Dar boierii şi fabricanţii au vîndut suveranitatea ţării, Albania ajungînd sub dependenţa Italiei. In 1939 trupele fasciste ale lui Mussolini au cotropit ţara. Poporul albanez nu s-a plecat însă nici de această dată în faţa cotropitorilor. Sub conducerea Partidului Comunist, născut în focul luptei împotriva ocupanţilor italieni şi germani, patrioţii albanezi au dat lovituri nimicitoare fasciştilor. Zdrobirea armatelor fasciste din Balcani de către glorioasa Armată Sovietică a dat poporului albanez posibilitatea să-şi cucerească la 20 noiembrie 1944 adevărata independenţă. Sub conducerea partidului clasei muncitoare poporul a răsturnat regimul burghezo-moşieresc şi a pornit să construiască socialismul.

Cei 14 ani de la eliberare sînt ani de aur pentru Albania. Forţele vii ale poporului, ţinute în ocna asupririi şi întunericului de către burghezi şi moşieri, au izbucnit la lumină, înflorind ca o grădină în primăvară. Ale întregului popor sînt azi petrolul, fierul, cărbunele, cromul, manganul, toate bogăţiile din subsolul pămîntului albanez. Pentru cei ce muncesc rodesc acum grînele, măslinii şi portocalii. Ale oamenilor muncii sînt pădurile şi livezile; pentru cei ce muncesc sînt minunatele staţiuni climaterice şi balneare de la Durres şi Vlora.

Cu ajutorul Uniunii Sovietice şi al celorlalte ţări de democraţie populară, poporul albanez, condus de partid, a transformat Albania dintr-o ţară agricolă înapoiată, într-un stat agrar-industrial în plină dezvoltare. Industria albaneză a făcut un uriaş salt înainte, producţia anului trecut fiind de 14 ori mai mare decît cea dinainte de război. In anii puterii populare au fost înălţate marile construcţii industriale: combinatul textil „Stalin", fabrica de zahăr „8 Noiembrie", hidrocentralele „V. I. Lenin" şi „Karl Marx", fabrica de ciment de la Vlora etc.

Transformări însemnate s-au petrecut şi în agricultură. Azi, mai mult de jumătate din gospodăriile ţărăneşti sînt unite în cooperative agricole de muncă, iar producţia agricolă este cu 180% mai mare decît cea obţinută înainte de eliberare. Mari sînt succesele obţinute de poporul albanez în domeniul culturii. Analfabetismul care cuprindea circa 80 la sută din populaţie, este pe cale de a deveni doar o amintire tristă. In ţară s-au înfiinţat o universitate, două institute pedadogice, un institut agricol şi o serie de şcoli medii tehnice. La sate funcţionează numeroase case de cultură şi biblioteci care duc lumina culturii pînă în cele mai îndepărtate colţuri ale ţării.

Alături de celelalte ţări socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, R.P. Albania trăieşte epoca măreaţă de făurire a vieţii noi. Cu prilejul aniversării a 14 ani de la eliberarea ţării, poporul nostru felicită din toată inima poporul frate albanez, şi-i urează noi succese în construirea socialismului.

Recoltarea mecanizată a porumbului la ferma de stat din Goranica.

CIFRE şi fapte

● Industria albaneză s-a dezvoltat într-un ritm vertiginos în cei 14 ani de la eliberare: acum ea livrează în 23 de zile cît a livrat în întregul an 1938. La unele articole principale cum ar fi petrolul, cărbunii, cromul, ţesăturile de bumbac şi altele, Albania a întrecut producţia pe cap de locuitor a multor ţări capitaliste.

● Şi agricultura albaneză a propăşit mult în anii puterii populare. Ea a fost înzestrată cu mijloace mecanizate, tractoare, combine, semănători-legatori etc. Azi agricultura posedă de aproape o sută de ori mai multe tractoare faţă de cîte existau înainte de război. Dintre tractoarele care lucrează pe cîmpiile Albaniei populare, 80 la sută sînt importate din Uniunea Sovietică.

● O mare grijă se acordă creşterii cadrelor necesare cooperativelor agricole de muncă. In iunie anul acesta, din şcoala de la Tirana înfiinţată în acest scop, au ieşit 432 de noi cadre, iar de la cursurile regionale 1.100. In noul an şcolar cursurile şcolii din Tirana sînt frecventate de 600 preşedinţi şi contabili, iar celelalte de cîteva mii de persoane.

● Colaborarea tehnico-ştiinţifică cu celelalte ţări socialiste aduce roade importante economiei albaneze. Astfel, datorită sprijinului tehnicienilor sovietici se pot valorifica cum se cuvine bogăţiile minerale: petrolul, cărbunii, nichelul etc. Ajutorul tehnicienilor din R.P. Chineză şi R. P. Bulgaria a dus la îmbunătăţirea calităţii producţiei de mătăsuri, iar contribuţia oamenilor de ştiinţă şi a tehnicienilor romîni din domeniul sanitar a ajutat la dezvoltarea medicinii albaneze.

● Azi Albania exportă de 7,5 ori mai multe feluri de mărfuri decît în trecut. Articolele industriale şi semiindustriale reprezintă circa 40 la sută din întregul volum al exportului, dovadă a continuei industrializări a ţării.

● Pînă la sfîrşitul anului 1957, statul albanez a construit 800.000 m² de suprafaţă locativă. In anul acesta, se construiesc din fondurile statului cîte 6,1 apartamente la mia de locuitori.

Cum a intrat Zalo în cooperativă

Din cele 70 de familii ale satului Koşkull, la început s-au hotărît să intre în cooperativă numai 25. In ultimii patru ani, au intrat una cîte una încă 15 familii, astfel că numărul total a ajuns la 40. Mai rămăseseră cei care nu se convingeau prea uşor. Printre ei erau ţărani mijlocaşi, dar şi săraci.

Lui Demir, unul dintre cooperatori, îi păru rău de Zalo.

— Tu, măi băiete, de ce nu intri? — îl mustra el cînd şi cînd.

— Nu pot, măi Demire, încă nu m-am hotărît.

— Dar de ce?

— Mă împiedică copiii. Am cinci copii.

Demir şi Zalo erau prieteni. Şi părinţii şi străbunii lor fuseseră prieteni, dar cum se închegase această prietenie nici unul nu ştia să spună.

In ceea ce priveşte situaţia economică, înainte ca Demir să fi intrat în cooperativă, amîndoi stăteau la fel. Acum însă, situaţia lui Demir se îmbunătăţise. Această schimbare o băgase de seamă şi Zalo, dar nu-i convenea să spună că ea se datora intrării lui Demir în cooperativă. Spunea că el, Zalo, ar fi fost la fel dacă n-ar fi avut o droaie de copii.

O dată, Zalo a rămas în urmă cu însămînţatul.

El n-avea decît un bou. De aceea se înţelegea cu vreun alt ţăran şi arau cu rîndul: o zi unul, o zi altul. Anul acesta însă, tovarăşul său l-a lăsat baltă. A arat numai vreo patru zile şi pe urmă a intrat în cooperativă, ducîndu-şi acolo şi boul.

Zalo se duse la el şi începu să-l roage:

— Te rog frumos, ai milă de mine, că m-ai lăsat în mijlocul drumului.

— N-am ce-ţi face.

— Cel puţin, lasă-mi boul, că n-am cu ce ara.

— Nu pot să ţi-l las. Fără animale de muncă nu se poate intra în cooperativă. Şi o dată intrat acolo îţi dai seama că nu mai dispun eu de bou cum vreau.

In zadar a umblat Zalo prin sat ca să-i găsească boului său pereche la arat. In cele din urmă a găsit. Intre timp, însă cooperatorii terminaseră cu însămînţările. Lui Demir îi părea rău văzîndu-l pe Zalo mîhnit.

— Să mergem să-i ajutăm lui Zalo. A rămas în urmă şi are o droaie de copii.

— Bine, să mergem să-i ajutăm, — i-a răspuns preşedintele.

A doua zi, imediat după răsăritul soarelui, o brigadă de cooperatori se duse să-i ajute lui Zalo. Brigada termină treaba în trei, patru ore.

La amiază, veni nevasta lui Zalo ca să-i aducă de mîncare şi văzînd tot pămîntul arat, începu să se frece la ochi şi să-i spună soţului său:

— Măi, Zalo, ce naiba, boii au devenit tractoare? Cînd ai arat pămîntul?

De necaz, Zalo nu i-a răspuns nimic.

— Mai înainte arai două zile pe ogor, iar acum l-ai terminat într-o dimineaţă.

— Ho, destul, că m-ai omorît! Uite, au venit şi mi-au ajutat cei de la cooperativă.

— Cum zici? Ţi-au ajutat? Ei, slavă domnului... Şi-acum de ce stai pe gînduri?

— Iacă... răspunse Zalo, acuma mi-e ruşine să mai stau în afara cooperativei.

— Dacă vrei — îi răspunse nevasta... eu n-am să fiu împotrivă.

— Ia boul vecinului şi du-i-l acasă. — zise Zalo. Apoi se ridică domol, înjugă boul stingher şi porni spre cooperativă.

NAUM PRIFTI
Traducere de
PETRE GOLGOŢI

Cîntecul tineretului

de **MIGJENI**
poet albanez

Revarsă, tineret, din zare-n zare
Cîntarea vieţii noi, clocotitoare!
Dă glas nestăvilitei bucurii
Pe care-n pumnul inimii o ţii!
Inalt şi drept, sub cerul de cristal,
Să se înalţe cîntul ca un val —
Să nu mai treacă iarăşi peste lume
Involburate, duşmănoase spume.
Hai, cîntă tineret, ca un copil
Şi rîzi cum rîd livezile-n april,
Să tremure geloase stele-roi
Că bucuria se răsfrînge-n noi.
Hai, lasă cîntul să-şi desfacă zborul!
A ta e lumea azi — şi viitorul.

In romîneşte de PETRE GOLGOŢI
şi STELIAN FILIP

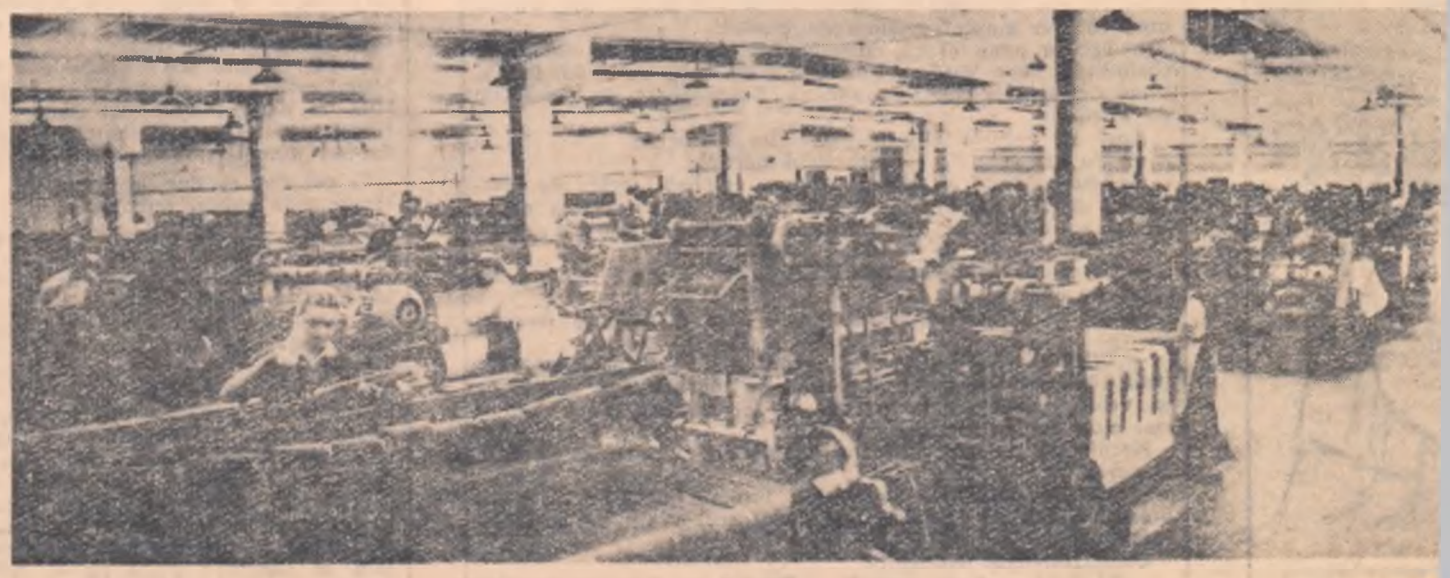

Intr-o hală a Combinatului textil „Stalin" din Tirana.

S. U. A. împiedică colaborarea în folosirea pașnică a spațiului cosmic

Zilele trecute au luat sfîrșit dezbaterile din Comitetul Politic al O.N.U. în legătură cu problema spațiului cosmic. Rezoluția adoptată a arătat o dată mai mult că S.U.A. este împotriva oricărei măsuri care ar putea contribui la consolidarea păcii și la lărgirea colaborării între Est și Vest. În cursul dezbaterilor, Uniunea Sovietică, văzînd că S.U.A. nu sînt gata să discute aspectul militar al folosirii spațiului cosmic, legat de desființarea bazelor militare terestre, a fost de acord să se discute numai problema folosirii pașnice a spațiului cosmic. In acest sens, delegația sovietică a prezentat un proiect de rezoluție revizuit dovedind înțelegere și dorință de colaborare, apreciate de toți delegații. Dar, atunci cînd U.R.S.S., a propus ca în Comitetul Internațional de colaborare în domeniul studierii spațiului cosmic, alături de patru țări occidentale și trei țări neutre să intre și patru țări socialiste, S.U.A. au refuzat. Mai mult decît atît, Lodge n-a vrut să sprijine nici rezoluția Indiei, Birmaniei și Republicii Arabe Unite, prin care se propune continuarea discuțiilor în vederea ajungerii la o înțelegere în această privință. Delegatul american a cerut punerea la vot a rezoluției S.U.A. și, uzînd de mașina de vot, a impus Comitetului Politic rezoluția americană sub forma unui dictat politic. Asemenea procedeu nu aduce nici un folos nici Statelor Unite nici intereselor păcii și subminează prestigiul O.N.U. Așa cum a arătat delegatul Uniunii Sovietice, V. A. Zorin este bine să se știe că U.R.S.S. și celelalte țări socialiste nu pot fi intimidate cu asemenea metode, bune pentru guvernele subordonate S.U.A. Pe de altă parte, așa cum au arătat reprezentanții multor țări, o rezoluție care nu obține acordul U.R.S.S., patria celor mai înaintate cercetări în domeniul cosmic, nu are nici un efect practic. U.R.S.S. ca și Cehoslovacia nu vor participa la lucrările comitetului. Totuși, V.A. Zorin a arătat că Uniunea Sovietică va continua să militeze pentru o colaborare eficace în domeniul spațiului cosmic. Rămîne ca S.U.A. să dovedească în mod practic că doresc sincer această colaborare în interesul păcii și progresului omenirii.

O imagine dintr-un mare oraș sovietic? Nu. Fotografia reprezintă un aspect din interiorul Palatului culturii al colhozului „Mikoian", raionul Ecimiadzin, R.S.S. Armeană.

Actualități din Uniunea Sovietică

Combina „S.K.E.M."

Combina sovietică „S.K.E.M.-3" a fost premiată la Expoziția universală de la Bruxelles ca fiind cea mai bună mașină de recoltat sfecla de zahăr din lume. In prezent, se experimentează un nou gen de combină și mai perfecționată, denumită „K.S.-3". Se știe că rîndurile de sfeclă nu sînt perfect drepte, ceea ce face să fie necesar un om care să dirijeze combina de-a lungul rîndurilor. Noua mașină ia direcția voită în mod automat, fără să mai fie nevoie de intervenția omului. Combina „K.S.-3" scoate sfecla din pămînt, o curăță, îi taie frunzele și o încarcă în camion.

Transformarea tuturor combinelor de sfeclă de zahăr după noul tip de combină și punerea în aplicație a sistemului de recoltare neîntreruptă vor permite eliberarea a aproape 500 de mii de oameni ocupați cu această muncă, ce vor fi întrebuințați în alte ramuri din agricultură.

Recolte record

Sovhozul „Gorki", situat în apropierea Moscovei, este vestit prin recoltele mari de legume pe care le obține. Anul acesta, au fost strînse de pe suprafețe întinse cîte 700 de chintale de varză tîrzie și 670 chintale de morcovi la hectar, ceea ce reprezintă cea mai mare recoltă de legume din U.R.S.S. obținută pe suprafețe mari.

PE SCURT

● *Primii miniștri ai Guineei și Ghanei au hotărît unirea celor două state africane care și-au cucerit recent independența într-un stat nou denumit Statele Unite ale Africii Occidentale. Declarația celor doi prim miniștri africani menționează că unirea Ghanei și Guineei constituie nucleul viitoarei unificări a întregii Africi Occidentale.*

Acest eveniment este o nouă lovitură dată colonialiștilor și un succes important al popoarelor care luptă pentru independență și suveranitate.

● La 25 noiembrie au început în Comitetul Politic al Adunării Generale a O.N.U. dezbaterile în problema Ciprului. Luînd cuvîntul în cadrul dezbaterilor, ministrul de externe al Greciei, Averoff, a declarat printre altele: „A sosit vremea ca Adunarea generală să adopte în unanimitate o rezoluție în favoarea independenței Ciprului și să dea directive pentru traducerea în fapt a acestei rezoluții"...

● **Intr-un interviu acordat ziarului englez „Daily Mail", Walter Ulbricht, prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al R. D. Germane și prim-secretar al C.C. al P.S.U.G. a arătat că neutralizarea Berlinului va crea condițiile pentru încheierea unui tratat de pace cu Germania. „Retragerea trupelor străine — a declarat el, referindu-se la statutul Berlinului — va constitui o măsură importantă în direcția reducerii încordării și va fi urmată fără îndoială de alte asemenea măsuri".**

Opinia publică mondială sprijină cu hotărîre poziția U.R.S.S. la conferința de la Geneva cu privire la încetarea experiențelor cu armele nucleare.

DULLES: — Vijelia asta o să-mi smulgă pălăria din cap...

Partidul Comunist Francez — cel mai puternic partid din Franța

În Franța a avut loc duminică primul tur de scrutind al alegerilor parlamentare. Desfășurate în condițiile ofensivei celor mai reacționare forțe asupra poporului francez, alegerile au dovedit totuși că Partidul Comunist Francez rămîne cel mai puternic partid din Franța. Rezultatele arată că, din voturile exprimate, Partidul Comunist Francez a obținut aproape 4 milioane de voturi sau 18,9 la sută din totalul voturilor. P.C.F. a întrecut cu circa 500.000 de voturi partidul „Uniunea pentru noua republică" în care s-au unit o serie de partide și grupări reacționare care au în frunte pe Soustelle și alți conducători ultrareacționari ce fac parte din cabinetul condus de De Gaulle.

Alegerile au dovedit încă o dată jocul murdar al conducătorilor socialiști de dreapta. Aceștia au sprijinit venirea lui De Gaulle la putere, au intrat în guvernul condus de acesta și au colaborat la punerea în vigoare a legii electorale frauduloase, iar acum participă la furarea mandatelor de deputat ce ar trebui să revină candidaților comuniști. Alegerile au demonstrat că Partidul Comunist Francez este cea mai importantă forță de opoziție față de reacțiunea franceză, afirmîndu-se ca adevăratul conducător al luptei poporului francez pentru pace și democrație.

„CARTEA DE AUR" A COOPERATIVEI

Sediul cooperativei zootehnice „Drum de pionier" l-am aflat într-o casă nouă, mirosind a lemn de brad și a vopsea proaspătă, din lunca rîulețului Bulgan.

În pragul casei m-a întîmpinat un om încă destul de tînăr, îmbrăcat în straie naționale — caftan de mătase vișinie legat pe deasupra cu brîu galben. Era Purevsuren, președintele gospodăriei. Poftindu-mă să vizitez construcțiile și toate acareturile cooperativei am avut impresia că președintele se simte puțin stingherit. „N-avem prea multe lucruri să vă arătăm, mi-a zis prin tălmaci, ca și cînd ar fi încercat să-și ceară scuze. Fiinţăm de puţină vreme; de-abia ne punem și noi pe picioare"...

Am intrat într-o casă spațioasă cu patru odăi, cu ferestre mari din care se vedea în zare culmea muntelui Mandol, la poalele căruia se găsește **somonul**, adică comuna. „Clădirea aceasta, mi-a spus președintele, este ultima casă pe care a dat-o de curînd în folosință brigada noastră de construcții". Apoi îmi povestește că în comună se construiesc multe locuințe în vederea trecerii locuitorilor din iurte (corturi de pîslă groasă) în case de cărămidă.

Mergem mai departe la brigada de creștere a oilor. Cooperativa avea la înființare 800 capete de vite. Astăzi numără 19.000 capete. Șeful brigăzii Sambun este un bărbat înalt cu privire blîndă și limpede. Din locul unde sîntem se văd turme de oi pe costișele din apropiere. E tocmai ceasul mulsului. „Mai demult mulgea fiecare oile cum putea și cînd putea, — îmi spune Sambun. Acum am statornicit rînduială nouă. Oile trebuie mulse de două ori pe zi: la zece dimineața și la cinci după-amiază. Dau lapte mai bun și mai mult..."

Despre cît lapte dau oile cooperativei m-am convins singur cînd am

Note de drum din R.P. Mongolă

văzut în odăile fabricii de unt (tot nou construită) piramide uriașe de putini gata să ia drumul orașului. La cîteva sute de metri mai încolo, după o culme de deal, o minte ingenioasă a născocit un separator de unt pus în funcțiune de un brat al rîului Bulgan.

Ne îndreptăm spre sediul cooperativei. Mi-am adus aminte de vorbele președintelui: „Fiinţăm de puţină vreme; de-abia ne punem și noi pe picioare". L-am întrebat pe Purevsuren:

— De cîți ani există cooperativa?

— De doi ani!

Credeam că noul meu prieten glumește.

— Toate acestea numai în doi ani! Ați reușit să măriți numărul vitelor de aproape douăzeci și patru de ori, să ridicați atîtea case, să clădiți o fabrică pentru prelucrarea untului, să deprindeți meserii noi și ceea ce e mai însemnat, s-o rupeți cu înapoierea trecutului. E foarte mult pentru numai doi ani, am exclamat eu.

— Și totuși așa este, mi-a răspuns președintele.

Apoi s-a ridicat, a dispărut pentru o clipă și s-a reîntors cu o pînză mare, decolorată, pe care erau însemnate cuvinte necunoscute mie.

— Vezi pînza aceasta? — mi-a spus Purevsuren — este steagul nostru roșu care a fîlfîit în ziua cînd am început o viață nouă, cînd ne-am întemeiat gospodăria. De la un timp încoace această pînză este „cartea" noastră de aur. Se află aici rînduri scrise de prieteni din alte somoane, care ne-au vizitat, ba și ale oaspeților din alte țări, de pildă, din China. Scrie-ne, roagă-te ceva... în limba dumitale.

M-am apropiat cu emoție de pînza care fusese cîndva a unui steag, pînza care simboliza pentru Purevsuren și pentru toți ceilalți începutul vieții noi și am desenat caligrafic între hieroglife chinezești și rînduri cu cuvinte mongole, urarea în limba poporului de la poalele Carpaților: „Salut călduros cooperativei „Drum de pionier", mugure al socialismului în Mongolia nouă!"

BORIS BUZILĂ

Iarna și-a pedit sosirea
Cum i-ați pregătit primirea?

Intocmind un plan de muncă judicios pe tot timpul iernii, căminul cultural din Ghindăoani, raionul Tg. Neamț, desfășoară o bogată activitate culturală.

— Cum este așezat între dealuri, căminul nostru abia se vede.

— In schimb, activitatea lui se vede foarte bine în sat.

(Desen de ADRIAN DRAGOMIRESCU)

SOLUȚIA

Cred că astăzi nu-i în sat
Om mai trist, mai supărat,
Ca tovarășul Marin
Directorul de cămin.
Uite, iarna e colea:
Pentru foc nici o surcea;
La ferestre nici un geam
Și... nici urmă de program.
Pentru teatru nu-i echipă,
Corul nu-l faci într-o clipă,
Nici de dans echipă nu-i;
Oamenilor ce le spui?
Timpul nu-l intorci din drum.
Ce e de făcut acum?
Ca să poți indeplini
Toate cite-ar trebui?
O ideie îi veni:
Noaptea-ntreagă a lucrat:
A tot strins, a tot mutat,
Și spre zori a izbutit:
Tot căminu-i răvășit.
Incepind de-a doua zi
Lumea a putut citi
Scris pe ușa de intrare:
„INCHIS PENTRU RENOVARE"

Da, ideia n-a fost rea.
Pînă-acuma s-ar părea
C a-nvirtit-o de minune...
Satul însă ce va spune?

FLORIN IORDĂCHESCU

In raionul Darabani, regiunea Suceava, în anul 1959 vor funcționa 60 de cercuri agrozootehnice, avînd ca lectori cadre cu înaltă calificare.

— Vă așteptăm cu drag, iubiți cursanți!

(Desen de I. DORU)

GHICITORI

Am aici în sat, măi vere,
Stup cu faguri plini cu miere.
Miere bună pentru minte
Cum n-a fost mai înainte.

(Biblioteca)

Stă în fața sfatului
In mijlocul satului;
Nu e far și nici uzină
Dar izvor e de lumină!

(Căminul cultural)

Scrisoare de la tata

Vorba noastră cea din moși strămoși
Ți-o aștern acuma pe hîrtie:
Află cum că sîntem sănătoși,
Sănătate ce-ți dorim și ție.

Noi o ducem bine întru toate:
Soră-ta e șefă de echipă,
Buna s-a mai îndreptat de spate,
Prislea nu stă locului o clipă.

Tu ce faci? Cum o mai duci? Am vrea
Să te-avem ca oaspete în casă.
Astăzi ai din ce te infrupta:
Bunăstarea stă cu noi la masă!

Află măi băiete-o bucurie: —
Mă școlesc și eu. Sau, cum să-ți spun,
Astăzi nu mai fac o plugărie
Cum am apucat de prin străbuni.

Plugăria, taică, e-o știință.
Astă iarnă, dezlegîndu-i taine,
Am lucrat cu sîrg și chibzuință
Cîmpul îmbrăcîndu-și alte haine.

Ce mai grîu făcurăm mai an vară,
Și ce poame mîndre în livezi!
Plugăria asta e-o comoară,
Țarina de știi cum s-o lucrezi.

De-aia-n iarna asta care vine
Cercul agrotehnic s-a mărit.
O iau și pe maică-ta cu mine,
C-o să-i prindă bine, negreșit.

Nemaiavînd loc de scris, încheie
Așteptînd să vii în oaspeție;
Și cînd vii, să-mi cumperi, dacă vrei,
Cele mai noi cărți de-agronomie.

PETRE POPA

Nani, nani...

La căminul cultural din Agapia, raionul Tg. Neamț, nu s-a făcut nici un fel de pregătire pentru desfășurarea activității pe timpul iernii.

(Coresp. G. APOSTOL)

(Desen de V. VASILIU)

EPIGRAME

Unele cămine culturale din regiunea Bacău nu s-au aprovizionat cu lemne pentru iarnă.

Oamenii, să știți că vin
Pe-orice vreme la cămin.
Și cum foc nu se prea face
Vin cu plăpumi și cojoace.

Conferința ce-ai rostit
A fost bună, ma ncălzit.
Și-am aplaudat cît zece:
Numai soba a stat... rece.

PE ARGEȘ IN JOS

Pe Argeș în jos,
într-un loc frumos
zis Mihăilești,
(raionul Domnești)
mări-am poposit
și ce-am auzit
și ce-am intîlnit
noi acum vom scrie
de-nvățat să fie
pentru-aceia care
află-asemănare
intru delăsare:
ca de lucruri rele
iute să se spele,
iar acele bune
iute să se-adune.

La prima aniversare

In decembrie, se împlinește un an de la construirea și inaugurarea căminului cultural din Mihăilești. Pentru această aniversare se fac pregătiri febrile. In primul rînd, s-a procurat o frumoasă foaie de carton. In al doilea rînd, au fost caligrafiate cu meșteșug numele celor din comitetul de conducere al căminului. In al treilea, al patrulea și al cincilea rînd, aceeași pe niță a așternut numele celor din colectivele de muncă.

Cu aceasta pregătirile au fost lăsate baltă. De ce? E simplu: „comitetul" și „colectivele" există numai pe carton, iar căminul, țineți-vă bine! n-are nici măcar... director. Tovarășul Boțu, inspector cultural raional, știe că funcția de director o indeplinește profesoara Eugenia Banu. Dimpotrivă, la căminul cultural se afirmă că profesoara Banu trece pe acolo numai din an în paște și că director este învățătorul Constantin Dinculescu. La rîndul său, nici tovarășul Dinculescu nu se socotește director cu adevărat, fiindcă... nu i s-a dat încă decizia de numire. Nefiind dată decizia, nu există nici director de cămin. Neavînd director, căminul n-are de fapt nici comitet de conducere, nici plan. Totuși, are și el ceva: o slabă activitate...

„Teoretic vorbind"

După spusele unora, tovarășul secretar al sfatului popular din Mihăilești este cel mai calm om, atîta vreme cît nu-i ceri nimic. Dacă ai însă ghinionul să fii director de cămin într-un sat ca Buda și pe deasupra să te mai cheme și Virginia Bogdan („mare pisăloagă femeia asta, dom'le"), apoi ți-ai aprins paie în cap.

— Frumos arde electrica la dumneata, tovarășe secretar.

— Teoretic vorbind, arde. Că de-aia-i electrică, să ardă.

— Dar cu electrica noastră cum rămîne, tovarășe secretar? Din aprilie am instalat firele și nici pînă acum nu ne-ați ajutat să plătim lucrarea. A venit iarna, noaptea s-a mărit, și noi ne chiorîm tot cu lămpi la repetiții.

— Ei, și lămpile-s bune, tovarășă Bogdan. Strămoșii noștri nu le-au avut nici pe-astea și tot n-au chiorît.

— Tare glumeț mai sînteți! O să vă răspund și eu tot cu o glumă: noi ardem gazul la cămin în lămpi, dar dumneata îl arzi aici degeaba. O să mai trec și mîine să...

— Teoretic vorbind, de ce tocmai mîine?

— Și mîine, și poimîine și răspoimîine, pînă cînd o să ardă și la noi electrica. Că de-aia-i electrică, să ardă.

Seara, mergînd spre casă, tovarășul secretar văzu la cămin lămpile fumegînd... Il apucă o strîngere de inimă:

— Hm! Teoretic vorbind, trebuie făcut ceva practic.

Un cămin... liniștit

Satul Buda ține de comuna Mihăilești, iar conducerea căminului cultural din Buda ține să facă planuri frumoase. Judecînd după planurile de muncă, îți vine să lași totul și să-ți petreci iarna aici: seri culturale, conferințe bogate difuzări de cărți, mă rog, te poți desfăta...

— N-o să-mi iert niciodată că am lipsit de la cele două seri culturale pe care le-ați avut în 14 și 19 noiembrie. A fost frumos?

— Nici frumos, nici urît. Nu le-am ținut.

— Dar erau trecute în plan!

— Parcă numai serile culturale! Am trecut, de pildă, și difuzarea de broșuri agricole.

— Și?

— Și... nu le-am difuzat. Uite, tovarășa bibliotecară Elena Turcu e martoră.

— Vă credem pe cuvînt. Dar cu învățămîntul agrozootehnic de masă, cum stați?

Răspunsul vine greu, după un răstimp de liniște:

— Ca să fim sinceri, nu avem nici un ajutor din partea tovarășului Dumitru Giugu-leanu, tehnicianul agronom. Dînsul locuiește în sat, dar activează la comună.

— Care comună?

— Mihăilești, bineînțeles.

— Nu se poate. La Mihăilești n-a ținut anul trecut decît două cursuri.

Din nou liniște. Răspunsul nu mai vine de loc. Stiuația e clară: tehnicianul activează în Mihăilești cînd se află la Buda și depune activitate în Buda cînd e plecat la Mihăilești.

— Cîți purtători ai insignei „Prieten al cărții" aveți în sat?

Liniște.

— Poate că aveți tineri înscrisi la concurs abia de curînd?

Liniște deplină.

— Biblioteci de casă ați organizat?

Liniște adîncă.

— Ați trecut aceste obiective în planul de iarnă? L-ați întocmit?

Liniște desăvîrșită. Prea multă liniște la Buda!

N. CULCEA
și P. TELEMAN

— Un' te duci, bunicule, la alfabetizare?

— Asta a fost acum cinci ani, nepoate. Mă duc să fin o „conferință" la cercul agrotehnic.

REDACȚIA: București Piața „Scînteii", Tel 17 60 10 17.60 20, 17 60 40. ABONAMENTE: 7,60 lei anual Taxa poștală plătită în numerar conf. aprobării Dir. Generale P.T.T.R. Nr. 17.933/942. Abonamentele se fac la oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"